

SANDIE JONESOVÁ

MATČINA

PRO SVÉHO SYNA UDĚLÁ COKOLIV

HRA

NÁVYKOVÝ
PSYCHO
THRILLER

SANDIE JONESOVÁ

MATČINA

PRO SVÉHO SYNA UDĚLÁ COKOLIV

HRA

NÁVYKOVÝ
PSYCHO
THRILLER

Sandie Jonesová

Matčina hra

Z anglického originálu *The Other Woman* vydaného nakladatelstvím Pan Macmillan v roce 2018 přeložila Michaela Martinová.

Jazyková redakce Tereza Nekorancová

Sazba, grafická úprava a obálka Ondřej Mikulecký

Korektury Monika Straková

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 7317. publikaci.

První vydání, Praha 2019, 352 stran

Vytiskl FINIDR.

Copyright © Sandie Jones 2018

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

Translation © Michaela Martinová, 2019

ISBN 978-80-271-0398-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-2188-5 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

PRO IVY ROLPHOVOU

Moji chůvu, která mě vždycky podporovala, abych byla tím, kým chci.

PROLOG

Ve svatebních šatech vypadá nádherně. Dokonale jí sedí a jsou přesně takové, jaké si v mých představách vybrala: elegantní, decentní a jedinečné – prostě jako ona. Srdce mi usedá, když mi dojde, že se svého velkého dne nikdy nedočká. Ona to však ještě vědět nemusí.

Myslím na hosty, kteří nikdy nepřijdou, na prázdné rámečky bez fotografií, první společný tanec, jehož tóny nikdo neuslyší, dort, který nikdo neokusí, a cítím, že moje odhodlání slábně. Zarazím se. Na pochybnosti teď není čas.

Ještě mě čeká spousta práce, ještě musím způsobit tolik bolesti, ale nenechám se odradit. Jednou už jsem selhala, ale tentokrát to nedopustím.

V sázce je příliš mnoho.

KAPITOLA 1

Když jsem Adama poprvé spatřila v přeplněném baru hotelu Grosvenor v Londýně, nebylo toho až na určitý nedostatek soucitu mnoho, co by se mi na něm nelíbilo. Právě jsem absolvovala neuvěřitelně nudnou konferenci o budoucnosti nábory zaměstnanců a potřebovala jsem si dát skleničku o moc víc, než si on i barman vůbec dokázali představit.

Stála jsem u baru snad už celou věčnost a teatrálně mávala zmučlanou desetilibrovou bankovkou, když vtom se těsně kolem mě protlačil dopředu tmavovlasý muž s kreditní kartou v ruce. „Hej, tady, kámo!“ zvolal zvučným hlasem.

„Ehm, dovolte,“ řekla jsem o něco hlasitěji, než jsem měla v úmyslu. „Myslím, že jsem tady byla dřív.“

Pokrčil rameny a usmál se. „Promiňte, ale čekám už moc dlouho.“

Zůstala jsem stát jako opařená a s otevřenou pusou pozorovala, jak si s barmanem vyměnil chápavé pokývnutí hlavy, a aniž by řekl jediné slovo, přistála před ním lahev piva Peroni.

„Neuvěřitelné,“ pronesla jsem neslyšně, když mě přelétl očima. Znovu se usmál tím svým úsměvem a obrátil se k zástupu chlapů, kteří se tlačili vedle něho, aby se zeptal, co jim má objednat.

„To si snad ze mě děláte srandu,“ zaúpěla jsem a složila hlavu do dlaní. Byla jsem si jistá, že se ještě pořádně načekám, než na mě přijde řada.

„Co si dáte?“ zeptal se mě muž za barem. „Ten chlápek támhle vás tipuje na rosé, ale já se vsadím, že to bude spíš gin s tonikem.“

Proti své vůli jsem se musela usmát. „I když bych mu ráda dokázala, že se mylí, obávám se, že sklenka rosé by mi skutečně přišla vhod, prosím.“

Když postavil víno přede mě, chtěla jsem mu podat desetilibrovku, ale zavrtil hlavou. „Není třeba,“ řekl. „Přijměte ji, prosím, i s poklonou, od toho muže, co vás předběhl.“

Nevěděla jsem, koho v tu chvíli miluji víc: jestli barmana, který by dle mého mínění měl být povýšen na hlavního sommeliéra, nebo toho milého chlapíka, který se na mě usmíval z druhé strany baru. Ach, jakou sílu má doušek vychlazeného růžového vína.

Moje tvář získala stejnou barvu, když jsem pozvedla sklenku směrem k neznámému a zamířila ke kolegům z konference shromážděným v rohu místnosti. Každý z nich držel v ruce oblíbený alkoholický nápoj. Ještě před sedmi hodinami jsme se navzájem neznali, takže jsme se shodli na tom, že si každý dá k pití, co se mu zlíbí, a nebude se ohlížet na ostatní.

Pan Peroni očividně nemá se svými známými stejnou dohodu, pomyslela jsem si, když jsem vzhledla a všimla si, že svoji objednávku ještě stále nedokončil.

Usrkla jsem si vína a uslyšela, jak mi moje chuťové pohárky děkují za to, jak je chladná tekutina škádlí, než vklouzne do hrdla. Co je na prvním ochutnání tak neopakovatelného? Občas zjišťuju, že se snažím první doušek co nejvíc protáhnout, jen abych o tenhle pocit nepřišla.

Teď nejspíš znám jako náruživý alkoholik, ale ve skutečnosti piju jenom o víkendy a otravných jednotvárných středách, kdy musím strávit celý den se dvěma sty dalšími zaměstnanci z oddělení lidských zdrojů. Během přednášky nazvané „Nikdo nás nemá rád, ale nám je to jedno“ nám sdělili užitečnou informaci. Nedávný průzkum prý odhalil, že se z náborových konzultantů rychle stává ta nejnenačlivější profese hned po realitních makléřích. Přála bych si, abych se mohla postavit našim nepřátelům na odpor a dokázat jim, že nejsme všichni neetiční obchodníci postrádající jakoukoli morálku. Když se však rozhlédnu okolo

po těch neomalených, hlasitých, rádoby městských chlapcích s vlasy uhlazenými dozadu a neupřímným výrazem ve tváři, musím zvednout ruce na znamení porážky.

Ačkoli už jsem se dneska na našem „fóru“ představila, když jsem se blížila k té rozdováděné skupince, cítila jsem potřebu udělat to ještě jednou.

„Ahoj, já jsem Emily,“ oznámila jsem neohrabaně chlapovi stojícímu na okraji hloučku. Ne že bych o rozhovor s ním nějak zvlášť stála, ale jestliže jsem chtěla dopít svoje víno, aniž by na mě ostatní hleděli jako na úplného asociála, s někým jsem se bavit musela. „Jsem konzultantka u Faulknera,“ pokračovala jsem.

Podala jsem mu ruku a on ji přijal, načež mi s ní potřásl lehce teritoriálním způsobem. Jako by mi tím naznačoval „Tady panuju já, jsi v mém rajonu,“ třebaže jsme předtím strávili celý den tím, že jsme se učili pravý opak.

„Buďte otevření. Buďte přístupní,“ nabádal nás přednášející číslo dva. „Zaměstnavatelé a zaměstnanci chtějí jednat s přátelskou tváří. Musí cítit, že vám mohou důvěřovat. Že pracujete pro ně, a ne naopak. Ať jsou to oni, kdo si diktuje podmínky, ne vy. Odsuňte stranou svoji raněnou pýchu. Je třeba vyhodnotit každou situaci individuálně a odpovídajícím způsobem na ni zareagovat.“

Vždycky jsem byla hrdá na to, že přesně tohle dělám, což je taky důvod, proč jsem už sedm měsíců v řadě u Faulknera nejlepším konzultantem. Osobně jsem byla pravým opakem Emily, jakou lidé očekávali: upřímná, ohleduplná a znuděná plněním cílů. Dokud jsem měla dost na to, abych zaplatila za nájem, jídlo a topení, byla jsem spokojená. Na papíře však bylo všechno jinak. Klienti chtěli jednat jedině se mnou a uzavřela jsem víc nových kontraktů než kdo jiný z celé sítě našich pěti kanceláří. Provize se jenom hrnuly. Možná že já jsem měla stát na tom pódiu, abych je naučila, jak se to má dělat správně.

Muž z neznámé agentury v Leigh-on-Sea učinil vlašný pokus vtáhnout mě do davu. Nikdo se nepředstavil a raději mě místo toho sje-li pohledem od hlavy až k patě, jako by ženskou viděli poprvé v životě. Jeden z nich dokonce potřásl hlavou a pomalu hvízdnu. S opovržením jsem se na něj zadívala, než jsem si uvědomila, že je to Ivor, obtloustlý holohlavý ředitel malého podniku v Balhamu, s nímž jsem bohužel byla ve dvojici při praktickém cvičení těsně před obědem. Z jeho dechu bylo cítit kari, které si dal předešlý den k večeři. Představovala jsem si, jak ho nedočkavě zhltnul přímo z alobalové misky na klíně.

„Prodej mi tohle pero,“ vyštěkl během hry „Jak prodat sníš esky-mákovi“. Do vzduchu se vznesly výpary zvětralé kurkumy a já jsem znechuceně nakrčila nos. Vzala jsem si od něho naprosto obyčejně vyhlíže-jící pero značky Bic a začala jsem vyjmenovávat jeho nesporné klady: kvalitní plastové pouzdro, jemný hrot, tok inkoustu. Zdaleka ne poprvé jsem přemýšlela, k čemu tohle všechno vlastně je. Můj šéf Nathan však trval na tom, že tyto konference jsou pro nás dobré, protože nás udržují ve střehu.

Jestli si myslel, že mě nové a vzrušující způsoby jak dělat obchod nadchnou a motivují, vsadil na špatného koně. Navíc mě tedy spárovali s opravdu příšerným mužem.

Dál jsem se rozplývala nad vlastnostmi pera, ale když jsem vzhledla, zjistila jsem, že se Ivor vůbec nenamáhá dívat se na nástroj v mé ruce. Místo toho upřeně zíral na náznak výstřihu za ním.

„Ehm,“ odkašlala jsem si ve snaze přitáhnout jeho pozornost zpět k zadanému úkolu, ale on se jen mírně pousmál a dál se oddával svým vlastním představám. Instinktivně jsem si přitáhla klopy halenky k sobě a zalitovala rozhodnutí vzít si na sebe cokoli jiného než rolák.

Jeho slídívá malá očka na mně teď spočinula znovu. „Emma, že?“ řekl a vykročil dopředu. Podívala jsem se na visáčku se jménem upevněnou na svém levém nadru, abych ji překontrolovala.

„E-mi-ly,“ hláskovala jsem, jako bych mluvila s batoletem. „Jmenuju se E-mi-ly.“

„Emma, Emily, to je jedno.“

„Ne, to tedy není.“

„Dneska dopoledne jsme byli spolu na praktická cvičení,“ oznámil hrdě ostatním mužským stojícím okolo. „Parádně jsme si to užili, že jo, Em?“

Při jeho slovech mi naskočila husí kůže.

„Jmenuju se E-mi-ly, ne Em,“ zopakovala jsem rozčileně. „A nemyslím si, že by nám to spolu šlo nějak výjimečně dobře, to opravdu ne.“

„Ale no tak,“ řekl a rozhlédl se kolem. Výraz v jeho tváři přitom prozrazoval, že si ve skutečnosti není sám sebou tak jistý, jak by se mohl zdát. „Byli jsme dobrý tým, muselas to cítit stejně.“ Oplatila jsem mu prázdným pohledem. Nedostávalo se mi slov, a i kdybych nějakou vhodnou odpověď vymyslela, nehodlala jsem na něho plýtvat dechem. Zakroutila jsem hlavou, protože zbytek skupinky rozpačitě zíral do země. Jakmile se otočím na podpatku, budou ho bez pochyby plácát po rameni a chválit ho za dobře odvedenou práci.

Zamířila jsem i se svou zpola vypitou sklenkou do prostoru v zadní části přeplněného baru. Stála jsem tam ani ne dvě minuty, když jsem si uvědomila, proč tu nikdo jiný není. Každou chvíli mě totiž někdo z obsluhujícího personálu udeřil do zad kostnatým loktem nebo mě odstrčil z cesty ramenem, jak spěchal vyzvednout nové drinky či vrátit prázdné skleničky. „Tohle je *naš* prostor,“ vyštěkla mladá dívka, špičatý obličej ztrhaný únavou. „Tak se tady laskavě nepleťte.“

„Prosím,“ dodala jsem polohlasně, ale ona měla na práci daleko důležitější věci než zůstat stát na místě tak dlouho, aby mě slyšela. Přesto jsem se o kousek posunula, abych nestála v „jejím prostoru“, a založila jsem v kabelce po telefonu. Ve skleničce mi zbývalo na tři usrknutí nebo jeden velký hlt vína. Maximálně čtyři minuty a vyrazím domů.

Kradmo jsem projížděla svoji e-mailovou schránku a doufala, že a) mě nikdo nebude otravovat a b) to bude vypadat, že na někoho čekám. Přemýšlela jsem, co jsme dělali před vynálezem mobilních telefonů a jejich dalekosáhlých informačních kanálů. Stála bych tady a studovala noviny *Financial Times* nebo, ještě lépe, přiměla bych se navázat konverzaci s někým, z koho by se mohl vyklubat někdo zajímavý? Tak či onak bych nakonec byla určitě lépe informovaná než teď, tak proč se tedy přihlašuji na Twitter, abych viděla, co právě dělá Kim Kardashianová?

V duchu jsem zaúpěla, když jsem zaslechla, jak někdo volá: „Emily, dala byste si ještě skleničku?“ *To jako vážně?* On snad tu narážku nepochopil? Podívala jsem se na Ivora, ale ten byl zabraný do rozhovoru. Nenápadně jsem se rozhlédla kolem v rozpacích, že by osoba, která mě oslovila, mohla upozorovat můj zmatek. Očima jsem letmo spočinula na panu Peronim, který v širokém úsměvu odhalil rovné bílé zuby. Sama pro sebe jsem se usmála, když jsem si vzpomněla na máminu dřívější radu. „Všechno je to o zubech, Emily,“ prohlásila poté, co se setkala s mým posledním přítelem Tomem. „Vždycky můžeš důvěřovat muži s pěknými zuby.“ To jo – a podívej se, jak to dopadlo.

Já sama jsem přikládala větší význam tomu, jestli jim úsměv dosáhl až k očím, a u tohoto chlapíka, jak jsem si stačila všimnout, tomu tak rozhodně bylo. V duchu už jsem ho svlékala, aniž bych si vůbec uvědomila, že to dělám, a zaznamenala jsem, že jeho tmavý oblek, bílá košile a lehce povolená kravata zahalují dobře stavěné tělo. Představovala jsem si jeho široká ramena pevně usazená na silných zádech, která postupně přecházela v úzký pas. Tvar trojúhelníku. Nebo možná ne. Je těžké říct, co všechno takový oblek skrývá. Mohl by halit spoustu nedostatků. Doufala jsem však, že můj odhad je správný.

Upřeně mě pozoroval a přitom si odhrnoval vlasy na stranu. Polilo mě horko. Věnovala jsem mu slabý úsměv, pak jsem se otočila a dál pátrala po hlase.

„Znamená to ano, nebo ne?“ ozvalo se znovu, tentokrát blíž. Pan Peroni se přemístil tak, že byl teď mým „sousedem ob jedny dveře“, jak se v Anglii říká. *Divný výraz*, pomyslela jsem si pro sebe, aniž bych vnímala skutečnost, že teď už stojí přímo vedle mě. Můžete snad mít i souseda ob dvoje nebo ob troje dveře? přemítala jsem.

„Kolik už jste toho vypila?“ Zasmál se, protože jsem na něj dál bezvýrazně zírala. Přesto jsem si stačila všimnout, že takhle zblízka je ve skutečnosti vyšší, než jsem si myslela.

„Promiňte, zdálo se mi, že někdo volal moje jméno,“ odpověděla jsem.

„Ten někdo jsem byl já, Adam,“ vysvětlil.

„Aha. Emily,“ řekla jsem a vrazila jsem mu ruku, která se mi okamžitě začala samou nervozitou potit. „Já jsem Emily.“

„Já vím. Máte to napsané docela velkými písmeny přes celý hrudník.“

Podívala jsem se dolů a zrudla jsem. „Tak teď už je asi pozdě na to hrát nějaké hry a předstírat nezáměr, hm?“

S nezbednými ohníčky v očích naklonil hlavu ke straně. „Kdo tvrdil, že si hrajeme?“

Neměla jsem ani ponětí, jestli jde o hru, nebo ne. Flirtování nikdy nebylo mojí silnou stránkou. Nevěděla bych, kde začít, takže jestli vážně hrál nějakou hru, hrál ji sám.

„Takže jak je to s tou jmenovkou?“ zeptal se pan Peroni alias Adam tak koketně, jak se jen muž může ptát.

„Účastním se jedné elitní konference,“ řekla jsem daleko troufaleji, než jsem se cítila.

„Opravdu?“ Usmál se.

Přikývla jsem. „Měl byste vědět, že v naší branži patřím k nejlepším. Jsem taková třešnička na dortu.“

„No teda!“ Zakřenil se. „To znamená, že jste součástí toho semináře prodejců toaletního papíru? Všiml jsem si té cedule, když jsem vcházel dovnitř.“

Potlačila jsem úsměv. „Ve skutečnosti se jedná o tajné setkání agentů MI5,“ zašeptala jsem a spiklenecky se rozhlédla kolem.

„A proto vám napsali jméno přes celou hruď, ano? Aby si byli jistí, že nikdo nepřijde na to, kdo ve skutečnosti jste.“

Snažila jsem se udržet vážnou tvář, ale v koutcích úst mi cukalo. „Tohle je moje krycí jméno,“ prozradila jsem mu a poklepala na plastovou kartičku. „Můj pseudonym pro tuhle konferenci.“

„Chápu, agentko Emily,“ řekl, vyhrnul si rukáv a promluvil do svých hodinek. „Takže ten gentleman stojící na pozici tří hodin je také agent?“ Čekal, jestli se chytím, ale já jsem ani nevěděla, kam se mám podívat. Otáčela jsem se všemi směry a zoufale se snažila najít na svém vnitřním kompasu pozici tří hodin. Zasmál se, chytil mě za ramena a otočil mě čelem k Ivorovi. Ten divoce gestikuloval směrem ke svému mužskému kolegovi, zatímco roztouženě zíral na ženu oblečenou v přiléhavých kožených kalhotách, která stála za ním. Ta si, naštěstí pro ni, nebyla vědoma skutečnosti, že ji hltá pohledem. Bezděčně jsem se zachvěla.

„Nikoli,“ odpověděla jsem s dlaní přiloženou k uchu. „Ten muž není ani agent, ani gentleman.“

Adam se zasmál, když viděl, že jsem přistoupila na jeho hru. „Můžeme ho tedy klasifikovat jako nepřítele?“

„Souhlasím. Můžete ho sejmout, jestli chcete.“

Přimhouřil oči ve snaze přečíst pachatelovo jméno na kartičce. „Ivor?“ ujišťoval se.

Přikývla jsem.

„Ivor Biggun?“ Podíval se na mě a čekal na reakci. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, že naráží na jednoho britského muzikanta, známého svými oplzlými písničkami. Vlastně mi to trvalo dost dlouho a on tam celou tu dobu jen tak stál a upřeně mě pozoroval.

KAPITOLA 2

Nehledala jsem přítele. Dokud se neobjevil Adam, ani jsem netušila, že bych nějakého chtěla. S mojí spolubydlící Pippou jsme si žily v blažené spokojenosti, chodily do práce a z práce, jedly večeři na podnose v obýváku, a pak se cpyly čokoládou při sledování jedné epizody *Útěku z vězení* za druhou. Těch pár krátkých hodin mi vždycky připadá jako nebe na zemi, jenomže potom si ráno stoupnu na váhu a s nadávkami zjistím, že jsem nabrala čtyři kila zimních tukových zásob. Každý rok je to stejné a vůbec tomu nepomáhá skutečnost, že do tělocvičny nezajdu, jak je týden dlouhý, ačkoli za ni platím sedmdesát dva liber měsíčně. Už nedopnu džíny velikosti dvanáct, které jsem nosila loni v létě, ale než bych si koupila velikost čtrnáct, raději šmejdím po obchodech a hledám větší dvanáctku, do níž bych se nasoukala. Strávila jsem celé léto „popíráním skutečnosti“ a stále si nalhávala, že mi slibované babí léto přinese novou motivaci.

Občas, většinou kolem výplaty, si vyrazím ven, ale už to není, co to bývalo. Možná je to tím, že stárnu, nebo všichni ostatní mládnou, ale už nevidím žádný přínos v tom stát v přeplněné hospodě, kde si musíte prorazit cestu k baru pokaždé, když si chcete dát něco k pití. Pippa mě, kopající a vřískající, několikrát vytáhla na koncert, ale bohužel ne do O2 arény. Dává přednost sklepním klubům, kde sebou kapely, s jejichž členy většinou nejspíš spala, mlátí o pódium a nabádají k tomu samému i obecenstvo. Já postávám úplně sama někde vzadu a potají si do sluchátek na plné pecky pouštím *Největší hity z muzikálů*.

Díky bohu za Seba, mého nejlepšího přítele a mužskou verzi mě samé. Kdybych si myslela, že existuje sebemenší naděje obrátit ho na svou víru, už bych se za něho dávno provdala. Takhle se bohužel musím